

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Først vil jeg sige til hr. Niels J. Langkilde, at hans fortolkning af min korte bemærkning for lidt siden er helt gal. Hvis hr. Niels J. Langkilde kom med et forslag om at rette op på de undtagelser, der har været indtil nu, dvs. at føre Nobelprisen og Nordisk Råds to priser, som hidtil har været ubeskattede, ind under de generelle regler, ville jeg synes, det var logisk og sammenhængende. Men man kan ikke slutte den anden vej rundt.

Så vil jeg sige, at jeg er noget overrasket over hr. Poul Brix' indlæg. Det var dog en utrolig nedgøring af de højt kvalificerede folk, der sidder og bedømmer deres forskerkolleger ude omkring i det internationale samfund. Mener hr. Brix virkelig helt alvorligt, at man sidder og tager økonomiske hensyn, når man uddeler priserne? Tror hr. Brix virkelig, at man siger: Denne forsker har godt nok præsteret noget fint, men eftersom han ikke får ret meget ud af prisen selv, får han ikke den hæder, der følger med. Vi giver den til en, der står længere nede på listen, for han får mere ud af pengene. Mener hr. Brix virkelig, at det er sådan, man sidder og sjakrer i de bedømmelseskomiteer, som arbejder helt oppe på verdensplan, hvor det er guldmedaljer, det drejer sig om? Mener hr. Brix virkelig, det er sådan, man bærer sig ad de steder?

(Kort bemærkning).

Niels J. Langkilde (KF):

Fru Anna-Marie Hansen stillede spørgsmålet: Hvorfor er det dog ikke sygeplejerskerne eller en anden gruppe, der skal have skattelempelser, for de gør da også et pænt og ordentligt stykke arbejde? Ingen tvivl om det – 99,9 pct. af sygeplejerskerne, vejrmændene og skolelærerne osv. osv. gør et pænt og ordentligt stykke arbejde, et rigtig godt stykke arbejde. Men det, der er karakteristisk for deres og for mange andres arbejde, er, at det er reguleret og ordnet som følge af en overenskomst.

Men det, der karakteriserer en forsker, der får Nobelprisen, er jo et helt ekstraordinært arbejde, hvor kun promiller af promiller af Jordens befolkning kan leve op til de krav, der stilles; det er noget helt ekstraordinært. Elefantordenen kunne selvfølgelig godt blive uddelt til hvem som helst – det princip kunne man godt have – men Elefantordenen bliver altså tildelt efter nogle helt specielle og anderledes kriterier, og

de store priser er også karakteriseret ved, at de uddeles efter helt specielle kriterier, så jeg har ikke problemer med, at der er den forskel, og at man belønner på anden vis.

Det andet element skulle være, at det ikke er noget, der betyder noget. Jåmen jeg har prøvet at skildre et par gange, at der er noget, der hedder forbillede. Vi har alle sammen nogle forbillede, som vi ser op til, nogle idealer, hvor vi siger: De gør det fremragende, og vi kunne godt tænke os at gøre ligeså!

Vores samfund har i øjeblikket en række forbilledtyper: Den professionelle fodboldspiller – og han fylder nok meget mere, end han har gjort nogen sinde tidligere – de, der arbejder inden for underholdningsindustrien, fylder meget mere, end de nogen sinde før har gjort, og de bliver belønnet på alle ledder og kanter. Men hvis vores samfund skal køre videre, er der også brug for forbillede som Niels Bohr eller Einstein. Og hvad med de unge mennesker, der står over for et valg: Skal vi gøre det ene eller det andet? Det er ikke alle unge mennesker, der siger: Jeg vil præcis det dér! Lysten driver værket på den og den led, så derfor er det vigtigt, at der også er andre forbillede end lige netop underholdningsindustriens.

(Kort bemærkning).

Poul Brix (V):

Fru Elisabeth Arnold er åbenbart ikke klar over, hvor mange virkelig hæderværdige forskere der findes på globalt plan, og hvor få store hæderspriser der findes. Hvis hun gjorde det regnestykke op, ville det ikke være et spørgsmål om at lave en prioriteret liste og sige: Nu kommer den og den længere ned på listen! Nej, der er mange, der er ligeværdige.

Man skal heller ikke glemme, at der er steder i udlandet, hvor forskningen er 100 pct. afhængig af, at den får tilført midler direkte fra fonde, og så kan man ikke bebrejde nogen noget. Man vil være dybt naiv, hvis man ikke ville indrømme, at de ikke lavede den kalkulation og sagde: Hvis der er nogle, der er ligeværdige, lader vi prisen gå til ham, der har mulighed for at råde frit over alle midlerne, eventuelt til yderligere forskning på det sted, hvor han er ansat.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Hr. Niels J. Langkilde spurgte mig, om jeg kunne give et tilsagn om, at vi i fællesskab kunne finde ud af noget mere detaljeret i den nye samling. Det tror jeg næppe: Problemstillingen er